

Biblická čtení:

5 Mojžíšova (Deuteronomium) 30, 15-20

Hleď, předložil jsem ti dnes život a dobro i smrt a zlo; když ti dnes přikazuji, abys miloval Hospodina, svého Boha, chodil po jeho cestách a dbal na jeho přikázání, nařízení a právní ustanovení, pak budeš žít a rozmnožíš se; Hospodin, tvůj Bůh, ti bude žehnat v zemi, kterou přicházíš obsadit. Jestliže se však tvé srdce odvrátí a nebudeš poslouchat, ale dáš se svést a budeš se klanět jiným bohům a sloužit jim, oznamuji vám dnes, že úplně zaniknete. Nebudete dlouho živi v zemi, kam přecházíš přes Jordán, abys ji obsadil. Dovolávám se dnes proti vám svědectví nebes i země: Předložil jsem ti život i smrt, požehnání i zlořečení; vyvol si tedy život, abys byl živ ty i tvé potomstvo a miloval Hospodina, svého Boha, poslouchal ho a přimkl se k němu. Na něm závisí tvůj život a délka tvých dnů, abys mohl sídlit v zemi, o které přísahal Hospodin tvým otcům, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, že jim ji dá.

1. List Korintským 3, 1-9

Já jsem k vám nemohl mluvit jako k těm, kteří mají Ducha, nýbrž jako k těm, kteří myslí jen po lidsku, jako k nedospělým v Kristu. Mlékem jsem vás živil, pokrm jsem vám jíst nedával, protože jste jej nemohli snést – ani teď ještě nemůžete, neboť dosud patříte světu. Odkud je mezi vámi závist a svár, ne-li z toho, že patříte světu a žijete jako ostatní lidé? Když se jeden z vás hlásí k Pavlovi a druhý k Apollovi, neznámá to, že jste lidé světa? Kdo je vlastně Apollos? A kdo je Pavel? Služebníci, kteří vás přivedli k víře, každý tak, jak mu dal Pán. Já jsem zasadil, Apollos zaléval, ale Bůh dal vzrůst; a tak nic neznámá ten, kdo sází, ani kdo zalévá, nýbrž Bůh, který dává vzrůst. Kdo sází a kdo zalévá, patří k sobě, ale každý podle vlastní práce obdrží svou odměnu. Jsme spolupracovníci na Božím díle, a vy jste Boží pole, Boží stavba.

Matoušovo evangelium 5, 21-26

Slyšeli jste, že bylo řečeno otcům: ‚Nezabiješ! Kdo by zabil, bude vydán soudu.‘ Já však vám pravím, že již ten, kdo se hněvá na svého bratra, bude vydán soudu; kdo snižuje svého bratra, bude vydán radě; a kdo svého bratra zatracuje, propadne ohnivému pecku. Přinášíš-li tedy svůj dar na oltář a tam se rozpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech svůj dar před oltářem a jdi se nejprve smířit se svým bratrem; potom teprve přijd' a přines svůj dar. Dohodni se se svým protivníkem včas, dokud jsi s ním na cestě k soudu, aby tě neodevzdal soudci a soudce žaláříkovi, a byl bys uvržen do vězení. Amen, pravím ti, že odtud nevyjdeš, dokud nezaplatíš do posledního haléře.

Téma: Volba

Mladí v 9. třídách si vybírají školy, kam se hlásí na další studium. Vybíráme si zaměstnání, dovolenou, partnera, partnerku. To všechno je důležité, ale podle všeho, co jsme dnes četli, nejdůležitější je zvolit si pro život Pána Boha. S ním pak zvažovat ony další volby, které jsem už jmenovala, Vy můžete mít na mysli další.

Zvolit si pro život Pána Boha znamená učit se ho milovat, poslouchat ho a přimknout se k němu. Jen tak můžeme dostát Ježíšovým slovům a nehněvat se na svého bratra (sestru).

Už hněv je zabíjení (vzpomeňte na Kaina a Ábela – závist, nenávisť a hněv přivedli Kaina až k vraždě). Porušením přikázání nezabiješ je, znovu si to zopakujme, již hněv, snižování druhého a jeho zatracování. Cítíme-li k někomu hněv, zmocní se nás rozčilení. Snižování, ponižování či zesměšňování různými ubližujícími slovy a jednáním – to známe dnes hodně pod slovem šikana. Někdy také zlost a hněv je možné řešit odepsáním člověka, chováme se jako by pro nás přestal existovat. Úvaha, že jsme tím situaci vyřešili, je lichá. Ubližujeme nejen druhému ale i sami sobě. Hněv, zlé myšlenky, špatná slova, ignorování – to nás zbavuje vnitřní radosti a klidu.

Z liturgie známe dobře slova „Přinášíš-li tedy svůj dar na oltář a tam se rozpomeň, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech svůj dar před oltářem a jdi se nejprve smířit se svým bratrem; potom teprve přijď a přines svůj dar.“ Zaznívá tu myšlenka, že žádný bohoslužebný úkon (modlitba, dar, přijímání svátosti) není dobře Pánem Bohem přijímán, jestliže nejsme v pravém vztahu ke svému bratru (pokrevnímu či jakémukoli bližnímu). Pozor jde o stížnost, kterou má bratr vůči nám a ne my vůči němu. No, obvykle to bývá vzájemné. Je-li něco špatného mezi námi a bližním, je zároveň něco přinejmenším nenáležitého mezi námi a Pánem Bohem. Účast na bohoslužbách, večeři Páně nevedou samy o sobě ke spáse. Jde o pravé obecenství, nejen o účast. Pravé obecenství s Bohem souvisí s pravým obecenstvím mezi lidmi. Ale pozor, nejsme vyháněni z bohoslužeb a přijímání večeře Páně, ale máme si uvědomit, že bohoslužba a svátosti nejsou oddělené od života, od rodiny, pracoviště, všech lidí. Křesťanství není jen svátostnou a duchovní záležitostí, ale má současně také etickou složku, jde o to, jak se chováme, jak žijeme.

Ještě jedna myšlenka o pravém vztahu k bližnímu je rozvíjena dalším obrazem. Někdo je něco dlužen protivníkovi a nechce zaplatit, nebo mají mezi sebou nějakou nerozřešenou peněžní otázku a každý z nich se domnívá, že soudce rozhodne v jeho prospěch. Proto jdou oba k soudu. Mají se však vyrovnat mimo soud. Je to alegorický příběh. Je třeba se smířit s protivníkem, dokud je ještě čas. Během celého života tady na zemi jsme na cestě k věčnému soudci. Pokud je člověk „na cestě“, lze ještě něco udělat. Ještě není pozdě, ještě nepřišel čas soudu. Pochopit už nyní, že smíření vítězí nad rivalitou a nepřátelstvím.

Co učí Ježíš učedníky v Kázání na hoře a dnes jsme četli malou část, připadalo lidem vždy těžko splnitelné. Připadá to tak i nám, vždyť žijeme ve světě násilí, konfliktů, nevěry fyzické i duševní a lží drobných i velkých. Avšak Ježíš sám tato přikázání naplňoval a chce svým následovníkům dávat sílu a moc svého Ducha. On se nás chce dotýkat a prostupovat svou láskou, která nás může zbavovat našeho malicherného hněvu, někdy i oprávněného, ale přesto nesprávného. Umožňuje nám vidět v druhých lidech jejich hodnotu, když my ji přestáváme (přestali jsme ji) spatřovat. Dává nám prožívat velkorysou milost, kdy jím omilostněni už si nepřejeme zatracení druhých. Chce nás vybavovat svou moudrostí a odvážností, abychom dokázali mluvit jasně, bez oklik a přitom druhé nezraňovali. Ježíšovu posilu Ducha stále potřebujeme pro cestu k Božímu království. Prosme o něj vytrvale.